

2020. április 12.
A feltámadott Jézus békességet hoz
Húsvét Ünnepe

Lekció: Lukács 24:36-49

Textus: „*Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: ‘Békesség nektek!’*” (Lukács 24:36)

Kedves Testvéreim!

Már majdnem egy hónapja annak, hogy nem találkoztunk itt közösen az Isten házában. Sokan szomorúak, kicsit csalódottak vagyunk, hogy nem vehetünk részt az ünnepi istentiszteleten, nem dicsérhetjük együtt Istent, nem vehetjük magunkhoz az Úrasztalánál az úrvacsorai jegyeket. Kérdések vannak bennünk, nem tudjuk, mikor folytathatjuk egyházi életünket a szokott rend szerint. Emellett halljuk, olvassuk, hogy mi folyik a világban az elmúlt hetekben, és mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy békesség és nyugalom lenne körülöttünk. Sőt ez a járvány sokakban félelmet és aggodalmat okoz.

„*Békesség nektek!*” –mondja mégis a feltámadott Jézus ezen a mai napon, és ezen az ünnepen. Sokan vágyakoznak erre, különösen is napjainkban. Honnan kaphatjuk meg hát az igazi békességet? –kérdézhetjük. A héber „shalom” kifejezés, mely magyarra fordítva: békesség –mellyel Jézus köszöntötte tanítványait, miután megjelent nekik feltámadását követően–, sokkal több jelentést rejt magában, mint gondolnánk. A „shalom” kifejezés magában foglalja a szellemi, lelki és fizikai jólétet, a belső harmóniát, a biztonságérzetet az aggodalmaink ellenére is, a megbízhatóságot, a hűséges kapcsolatokat, az egyetértést a számunkra fontos emberekkel, az egységet a családjainkban, a sikert a munkánkban, minden áldást, amit megtapasztalunk az élet különböző területein, és még sorolhatnám, hogy mennyi minden jót foglal önmagába ez az egyetlen kifejezés, hogy **békesség**, „shalom”. Ez az, amire minden egyes ember szíve, bensője vágyik.

Így volt ez a tanítványokkal is 2000 évvel ezelőtt, Jeruzsálemben. Krisztus követői egy nagy emeleti teremben voltak bezárkózva. A legtöbbjük kiábrándult, szomorú és reményvesztett volt. Elvesztették Mesterüket, akiről azt gondolták és hitték, hogy majd Ő váltja meg Izraelt, mint Király és Messiás. De már harmadik napja, hogy Jézust keresztre feszítették és a sírban volt. Ekkor még nem értették, mit jelentett mindaz, amiről Jézus háromszor is szólt, hogy halálra adják, de harmadnap feltámad.

Azonban pontosan ebben a helyzetben, a reménytelenség, a kilátástalanság és a kétségek idején jelenik meg az, aki reményt, szeretetet, gyógyulást és szabadulást tud hozni, és így köszönti őket: „*Békesség nektek!*” (36.v.) Az elcsüggedt, szomorú és csalódott tanítványoknak Jézus Krisztus békességet hozó jelenlétére volt szükségük akkor és ott, mert az *igazi békesség egyedül és csakis a Jézus jelenlétéből és a vele való kapcsolatból fakad.*

Ezt az örömet, megkönnyebbülést, felszabadulást érezzük akkor, amikor megértjük, hogy Jézus mit tett értünk, és vele kezdjük el járni az életutunkat. Meg vagyok győződve arról, hogy mindannyiunknak –a mai napon is– Krisztus békességet hozó jelenlétére van szüksége.

Hadd osszak meg egy történetet arról, hogy hogyan találta meg valaki az igazi békességet:

Egy festőt egyszer arra kértek, rajzolja le a békességet. A feladat egyszerűnek látszott, s ő nyomban neki is látott. Rajzolt tengert, széltől mentesen, rajta egy hajót, mely állt csöndesen. Utasa mind lusta álomba merült..., s a kép összegyűrve a szemétre került. Nem békesség volt a papíron, hanem szélcsend és unalom. Aztán újabb rajzba kezdett, s egy szundító öreg bácsit festett. De békességet nem ábrázolt ez sem, nekiállt hát, hogy tovább keressen. Rajzolt virágot, csöndes téli tájat, békésen legelésző birkanyáját...

A papírkosár lassan tele lett, s közben be is esteledett. Ám az este sem volt békés, messziről hallatszott a mennydörgés. Vihar közeledett, az ég rengett, a festő az ablaknál töprengett. Nézte a szélben sodródó leveleket, a villámokat, mik átjárták az eget. A ház előtti tölgy recsegve hajlongott, kövér esőcseppek verték az ablakot. A festő nem tudta, tovább hogyan legyen, Istent kérte hát, hogy csodát tegyen.

Tekintete ekkor ismét a fára esett, s ott meglátta, amit egész nap keresett. A fa egyik vastag benső ágán, úgy a fának szíve táján, a viharról szinte mit sem sejtve, ült egy madár, fejét szárnya alá rejtve. Nyugodtan aludt, miközben zengett az ég. Ez hát az igazi békesség.

- Uram, te megmutattad békességedet! - szólt a festő, és nem tévedett.

Csodálatos isteni békesség ez, mit a viharban alvó madár jelképez. A világ legyen bármily nyugtalan, ha szívünkben Isten békessége van. Ő minden gondot vállára vesz, s bennünket szabaddá, békéssé tesz. Az Ő békessége tökéletes, minden félelemtől mentes. Nekünk szánja ezt a békességet, s tőlünk csak egyet kér: **engedelmességet.**¹

Jézus Krisztus a békesség forrása, aki elhozta számunkra a teljes életet, a gyógyulást, a szabadulást. Feltámadása által legyőzte a halált, bűnbocsánatot és életet hozott számunkra. Te és én részesei vagyunk ennek a kegyelemnek Krisztusban, a Szentlélek csodálatos és titokzatos munkája által.

A mai különleges napon arra hívlak és bátorítalak, hogy lépjunk be Jézus Krisztus békességet adó jelenlétébe, ahol gyógyulást, szabadulást, és benne teljes életet kaphatunk. Ámen.

Szeretettel a feltámadott Krisztusban:

Ft. dr. Krasznai Csaba

lelkipásztor

Forrás:

¹Rajzolja le..., <https://ajnacsko-plebania.webnode.hu/heti-lelekemelo-2/>